

Vid en resa mot Narvik en försommar för tioalet år sedan, med ett sällskap av bulgariska kulturadministratörer, passerade vi Rensjön, ett litet samhälle tre mil norr om Kiruna. När jag frågade mitt resesällskap om hur de upplevde landskapet vi åkte igenom fick jag svaret "strongly serious"... Konstnären Rose-Marie Huuva, som just nu ställer ut i Piteå konsthall är född i Rensjön. Hon utbildade sig tidigt i traditionellt samisk konsthantverk och lärde sig grunderna i skinnhantering och handaslöjd. Efter några äventyrliga år i måleriets hävdtyngda och revirinpinkade värld återsände hon till sina egna rötter och återupptog det traditionella samiska skinnhantverket men i ny konstnärlig form. Hon började experimentera både med former som med skinnberedning och infärgning. Med sina erfarenheter från konstens begreppsvärld har hon närmat sig sina väl kända material och kunnat lyfta dem till något helt nytt, ett samtida konstnärligt uttryck på en bas av tusenårig hantverkstradition. Hennes sjudelade verk "Shirri" tar en stor del av utställningshallen i besittning. Verket består av sju kvadrater av uppspända infärgade skinn. Färgerna går i blekgult och grönt och för tankarna till naturfenomen som mossor, lavar eller alger. I en annan del av hallen står hennes "Ådjar" en slags halvsfär klädd på insidan med svart sälpäls. Den slukar ljus som jag föreställer mig att ett svart hål i rymden skulle kunna göra. På motsatta sidan i rummet hänger hennes stora hårbrämade lapptäcke i plåt "Govccas". Ett bolster som lär göra nattvilan till något "strongly serious". Föremålen "Chuo", "Gienna" och "Ijár" tronar som självklara objekt i rummet. Fyllda av poesi undandragande sig varje form av litterär förklaring eller känslomässig tolkning. De representerar bara sig själva, det är gott nog och det är då de är som bäst!

De flesta av Rose-Marie Huuvas föremål har en mycket speciell poetisk laddning. Dock inte alla! Sköldformerna i verken "Daino" och "Noamak" känns som lite allmängods. Ett surfande på den etnovåg som gick över världen för några år sedan. Samma känsla av att det här har jag sett förut, många, många gånger, känner jag inför de blyfärgade lådorna i det tredelade verket Mon Lean – Jag är ännu. Det är en personlig reflektion om livets skörhet, väl beskriven i hennes diktverk "Kall kamrat" som jag naturligtvis kan ha förståelse för men jag värjer mig för formen. Den blir eklektiskt övertydlig och förlorar den poetiska bärkraft som de flesta av hennes övriga verk besitter.

Trots dessa invändningar är det en utställning med starkt personligt uttryck som serveras piteborna. Avskalad och överblickbar med en grundton som ett fjällnära landskap. Vackert och strängt allvarligt.

Bertil Sundstedt